

El sentit del viatge

Un relat de: [Esther Llombart Ramis](#)

Els peus em pesen, la motxilla també. Recordo quan vaig començar el viatge, amb la il·lusió de les sabates noves i l'equipatge per estrenar, lleuger i còmode. Només hi portava quatre coses, suposo que la mare va pensar que les necessitaria. Algunes les he fet anar, d'altres m'han fet més aviat nosa. Reconec que jo també m'he anat carregat d'andròmines totalment prescindibles.

De vegades el glaç del camí m'ha congelat l'impuls d'avançar, però sempre ha acabat apareixent l'estiu. Altres cops la xafogor ha extenuat els meus moviments, però sempre ha retornat la tardor. Els senders costeruts i les cruïlles tramposes sovint m'han entrebancat la marxa, però la satisfacció de la superació m'ha donat l'embranchida per tirar endavant.

Necessito descansar. Em tombo en un prat i la nit que engoleix el sol m'abraça i m'adorm. Somio que el meu viatge continua, però ara camino amb els peus descalços i amb una motxilla que indefugiblement decideix acompanyar-me. Està més prima, alguna cosa hauré perdut. L'obro encuriós i veig que només hi duc uns quants souvenirs: la bellesa del paisatge, la cançó de la matinada, el gust de la nuesa, la pluja a la cara, l'olor de vida nova i unes quantes irracionalitats que, simplement, he assaborit. No hi veig cap objecte útil. Només ha quedat allò que ha donat sentit al trajecte.

Conscient que he arribat al final del meu recorregut, ja no em fa por que les petjades s'hagin esborrat. Només em queden els records i l'enyorança d'uns sentits que ja no tinc. Potser algun dia em tornaré a calçar i iniciaré un nou viatge.